

טיב הקהילה

מטות-מסעי
כ"ה תמוז תשפ"ד

המנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

6:59	הרה"ג
8:15	מוצ"ש
8:51	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע וחפילה

9:54	סו"ת א'	8:29	סו"ת א'
10:27	סו"ת ב'	9:18	סו"ת ב'

המנים לפי ששון ק"ז

גילוי מס':

740

יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

רבי גרונם שומע את התוכחה ומקבל את חרפתו בדומיה. מי כמוהו יודע עד כמה צודק המוכר בכל מילה. לבסוף מגיש המוכר לפניו את הגדי, ומלמד לרבי גרונם איך להחזיק בה כדי שלא תברת ורבי גרונם משלם ויוצא כשהגדי בידיו.

נפשו של רבי גרונם היתה ענומה עליו, וכתוצאה מכך לא נקלטו היטב בזכרונו את הוראותיו של המוכר האיך להחזיק את הגדיה שלא תברת, ולכן כשהגדיה עשתה את השתדלוותה, הצליחה להשתמט מידי ולברוח.

התחיל רבי גרונם לרדוף אחריה, אולם הוא לא היה אומן בריצתו כגדייתו, ועל כן הצליחה היא להריצו בכל רחובות העיר, וכל בני העיר ראו את הנעשה. רבי גרונם הצדיק רודף אחר גדיה כולם הבינו את המשמעות. רבי גרונם נכשל בחטא, ועליו להביא קרבן, וסן השמים מבקשים גם לבוזהו על כך בכל חצות העיר, שכולם יידעו שרבי גרונם הוא 'חוטא'!

בסופו של דבר כבר הצליח רבי גרונם לחפס את גדייתו, וללכת עמה מקצה העיר ועד קצהו, מקום ששם בית עולמים עומד, ולבקש מלפני הכהנים לרצותו לפני ה' בקרבנו.

מוכן מאליו שכל המהלך שעשה, היה גם הוא מלווה בבזיונות נוראות, כל מי שרק היה בחוץ היה עד לכך שרבי גרונם חייב חטאת, הילדים החוו באצבעם על האיש שאינו משיגה היטב שלא להיכשל בחטא, ובין הגדולים היו כאלו שקנטרוו על כך, שהרי בסופו של דבר מדובר ברשלנות, ועליו לסבול את עלבונו כדי שלא יתרחש עוד...

כשהופיע רבי גרונם עם גדייתו בבית המקדש, מיד סובבוהו פרחי כהונה כדי לשאול מה טיבו של קרבן זה, וכשהשיב רבי גרונם שלשם חטאת הביא, החלו הם גם לייסרו על שגנתו אשר חטא, ועל כך שלא השגיח שלא תצא תקלה כה חמורה מתחת ידיו.

רק לאחר מכן ניאותו הכהנים להחזיק אל קרבנו, וטרם נשחטה הגדיה לשם חטאת, העלה רבי גרונם את שתי ידיו על ראשו, ובקול יללה התוודה על חטאתו אשר חטא, והלוים החלו בשירתם כדי לשבר את לבבו של רבי גרונם לשברי שברים, ותוך כדי בכייתו של רבי גרונם החלו הכהנים להעלות את חלבי הקרבן על גבי המזבח.

קעת שמו כולם את פניהם לעבר אש המזבח כדי להתבשר משמי שמים שרבי גרונם אכן התרצה לפני השם, אולם נזכרה תוחלתם כשהבחינו בדמות כלב המתבצבץ מתוך האש. ורבי גרונם עצמו לא ידע את נפשו מרוב צער, ותיכף הכביר את בכיו ומנמת לבו ועק: רבנו של עולם, אם עוד לא זכית לכפרה בזכות שברון לבי, צרף נא את כל הבזיונות שהיו מנת חלקי בזה היום, מעת באתי אל מוכר הגדיים ועד עכשיו, ובזכותם זכני בכפרה ובריצו.

חפילה זכה זו עלתה והתריצתה לפני המקום והעלתה עמה גם את קרבנו, ותיכף נתהפך צורת הכלב לצורת אריה.

מעובדא זו אנו רואים שגם אם נתן לנו הקב"ה מתנה להתכפר ולהתרצות על ידי קרבן, אין הדבר תלוי רק בעצם ההקרבה, כי אם בצירוף הכרה בחומרת החטא ובחרטה עמוקה על כך.

והקרייתם לכם ערים ערי מקלט תהיינה לכם ונס שמה רצח מכה נפש בשנגנה: (לה, יא)

התואר 'רוצח' שרגילים אנו לגנות בו למי שנכשל ברציחה, הוא בדרך כלל לרוצח במזיד, אולם בתורה אנו רואים שגם מי שרצח בשוגג הוא בגדר 'רוצח', זאת אומרת שגם זה שנכשל בשוגג מגונה הוא, אכן אין הוא אשם בדבר, אבל בסופו של דבר חמורים מעשיו וחוקק הוא לכפרה ובסיבתה הוא צריך לנס לאחד מערי מקלט.

ומצינו לקמן (לה, כז) שאם הרוצח בשוגג יצא מתוך לעיר מקלטו, והרגו נוטל הדם אין לו דם, כי זה נחשב כמי שהרג אדם מת. הרי לך מכאן שיש על הרוצח בשנגה חלק מחיוב מיתה, ואפילו אם היה זה רק בשוגג.

וכעין זה הוא גם על כל החטאים עלינו לזכור שגם העובר עבירה בשוגג מקבל תואר 'חוטא', ולא במהרה יסלחו לעצמו על אשר נכשל וקיבל תואר זה, ולא ירהרר בלבו שעם השגגות יסתדר עם הקב"ה, כי תנצל לפניו באמירת 'סליחה! אלא גם על השוגג צריכים תשובה מעומק הלב, ובזמן שבית המקדש היה קיים היו צריכים לשם כך 'חטאת', ולא במהרה היו זוכים לכפרה.

בכדי שנבין חומרת השוגג נביא מה שסיפר הרה"ק בעל 'אהבה ישראל מאפטא ז"ע, שהעיד על עצמו שהיו זוכר את גלגוליו הקודמים, ואחד מהם היה בזמן שבית המקדש היה קיים, ובאותו גלגול זכה לשמש לכהן גדול בבית עולמים. וסיפר עוד ממה שהיה זכור עמו מאותו גלגול, בתקופה מוקדמת יותר שבה היה הוא אחד מפרחי כהונה.

היה זה באחד מנכבדי היהודים שבעיר"ק ירושלים, ורבי גרונם שמו, רבי גרונם היה ידוע לירא שמים מרבים, אולם ביום מן הימים נכשל גם הוא בחטא בשוגג, והוצרך להביא קרבן 'חטאת'.

פנה רבי גרונם אל מוכר הגדיים וביקש לקנות גדיה אחת. המוכר שכבר הכיר את רבי גרונם רבות בשנים לא הבין מה לו לרבי גרונם ולגדיה, כי לא איש כרבי גרונם יודע בטיב עיני עולם הזה בכלל, וכל שכן לא בתחום 'גידול גדיים' או 'חליבת חלבם'. מקומו של רבי גרונם היה תמיד בבית המדרש בתוך ד' אמות של הלכה, ולא ידע כלל מהויות העולם הזה.

את תמיהתו לא החזיק המוכר בלב, והרצה אותה לפני רבי גרונם: ממתי לכם רבי גרונם עסק בגדיות? כלך לך אל מקומך בבית המדרשו! בפנים מבישות ביקש רבי גרונם להעמיד את המוכר על טעותו, הוא לא צריך לגדיה כדי להתפרנס מחלב, גם לא כדי למוכרה ביוקר, אלא שלמרבית הצער נכשל בחטא!

המוכר בשמעו זאת לא האמין למה שאוניו שומעות, יהודי כרבי גרונם יכשל בכגון דא?!

ותוך כדי בחירתו בגדיה שאינה בעלת מום ורואיה לקרבן נוף בו ברבי גרונם ושאלו: איך לא עלתה מורה על ראשך, ואיך שכחת את בוראך ואת מצוותיו באותה רגע שבה נכשלת? וכי זהו שאומרים עליו שהיונו מנקה הדעת שבירושלים?!

חומרת החטא גם כשנכשלו ברה בשוגג

טיב המערכת

בני ישראל ביד רמה

הרבה מאמרים יש בחז"ל בננות מידת הגאווה, גם המידה הראשונה שבה ניכרים ישראל, 'ביישנות', היא היפך הגאווה, ואכן זהו הבסיס של כל יהודי לחיות בענוה ולהתרחק מהגאווה, אבל ישנם זמנים שבהם צריכים לנקוט דווקא במידת הגאווה, כמו שכתוב 'ויגבה לבו בדרכי ה', וזהו דבר הצריך ליטה, בפרט שכל חייו של יהודי אומרים לו להתרחק מגאווה, ופתאום אומרים לו לנקוט מידה הפוכה, צריך גם ללמוד כיצד לעשות זאת, ובעיקר מתי.

בתחילת מסעי בני ישראל, מספרת לנו הפרשה 'סמחת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים. ומצרים מקברים את אשר הכה ד' בהם, הבה נניח לפשט הפשוט של הפסוקים וניכנס לעומק הדברים, ואולי נזכה ללמוד דרך בעבודת הש"ת.

היצר הרע של טוסאת מצרים קיים גם בימינו, והוא היצר המנסה להראות את היופי שיש כביכול בתאוות העוה"ז ובעבירות, והתורה מלמדת אותנו איך בן ישראל יכול לצאת מרשותו של אותו יצר ולהתגבר עליו, יצאו בני ישראל ביד רמה לעיני כל מצרים, מול יצר הרע כזה צריך לנהוג 'ביד רמה', ע"י שאדם מעודד בעצמו את ההערכה לתורה ולעבודת הש"ת, מתוך הבנה שהעולם הזה הוא עולם עובר ואין לו שום ערך לעומת העולם הנצח, ואז יבחין כי 'מצרים מקברים', כלומר, תאוות העולם הזה מרחיקים את האדם לא רק מהעולם הבא, אלא גם מהעולם הזה, עד שאין לו עוד שום טעם בחייו, ואז הם מקברים אותו, כי רשעים בחייהם קרויים מתים.

אבל זה לא נגמרי, כי לא בקלות היצר הרע מרפה מטרפו, והוא מזכיר לו את חטאיו הקודמים באמרו: איך תרצה לעלות למדרגות גבוהות אחרי שעשית כאלו מעשים? וכאן עלינו להתאזר נגדו בעוז ובגאווה קדושה, ולומר לו: לא אתה חשמש לי מורה דרך בעבודת הש"ת והרי כבר אמרו חז"ל 'לעולם יראה אדם עצמו כאלו הוא העולם חצוי זכאי וחצוי חייב, עשה מצוה אחת, אשריו שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות. כן אני חשוב כי כל העולם כולו תלוי במה שאני יעשה עכשיו' (ר"פ ט"ב הוהרה-מסעי)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב הודעות

עדכוני שיחות: 0534-100024

הלכות תשעת הימים

ביותר (התוך לעשר פ"א סק"ב).

- א. מראש חודש ועד לאחר תשעה באב אסור לכבס ולהניח את בגדיו, אפילו אם אינו רוצה ללבשם רק לאחר תשעה באב מפני שנראה כמסיה דעתו מן האבילות (ש"ע הק"א סי' ו' סק"ב).
- ב. איסור כיבוס הוא אפילו במים בלבד (ס"ג).
- ג. לצורך מצוה מותר לכבס (ש"ע ס"ג) וכן אם אין לו כותנת לשבת יש להתירו לכבס ביום ה' וביום ו' (ס"ב סק"ב).
- ד. מי שאין לו אלא חלוק אחד יש להתירו לכבס מ"ח עד השבת (ס"ב סק"ב).
- ה. ה"ה אם נתלכלכו כל בגדיו מן הזיעה ה"ז כמי שאין לו אלא חלוק אחד ומותר לכבס חלוקו עד שבוע שחל בו ה"ב ועדיף טפי שיכבס בלא גיהוץ ממה שיקנה בגד חדש, אך בשבוע שחל בו ה"ב כשאין לו ברירה אחרת יותר טוב שיקנה בגד חדש ממה שיכבס (א"ז מבית לוי).
- ו. כתם הניכר בבגד מותר לנקותו במקומו, ואם לאו אסור (ש"ס).
- ז. בעלי קייטרינג שעוברים סעודות מצוה בימים אלו, ואין להם די מפות להחליף כל פעם מבלי שיעצרכו לכבס, אם אפשר להם להסתדר בלא כיבוס ודאי עדיף טפי, אך אם אין הדבר אפשרי בשום פנים יש מקום להתיר, אך בתנאי שידקדקו שלא לכבס כ"א הנצרך ביותר, וגם למעט מן הרגיל בכל השנה (שב"ח ח"י סי' פ"ג).
- ח. הנוסעים בימים אלו יחד עם משפחתם למקום אחר, אע"פ שטרחה גדולה היא להם לקחת הרבה בגדים כדי שלא יצטרכו לכבס, מ"מ לא מצינו שהתירו הכיבוס משום טרחה ולכן חייבים להביא עמו בגדים הרבה שיחיה כדי הצורך לכל אלו הימים (ה"ש פ"ד סק"א).
- ט. המתארח בבית חבירו בימים אלו ומצטער הרבה אם לא יוכל לישון במצעים נקיים וכן השווים בבתי מלון, מותר להם להשתמש במצעים מכובסים וטוב לכתחילה שיניחו אותם קצת על גבי קרקע, אך מ"מ צריך להודיע לבעה"ב או לבעל המלון שלא יחליפו עבורו בשאר הימים ובדיעבד אם כבר החליפו מותר, אלא שיניחו אותם ע"ג קרקע וכל"ל (מנחת ח"י סי' ס"ד).

גברי קטנים

- א. אסור לגדולים לכבס לקטנים כסותם (ש"ע שם ס"ד). ולדעת הא"י יש להחמיר לדין מראש חודש, אבל דעת הח"י אדם דלצורך קטנים אין להחמיר אף לפי מנהגיו אלא בשבוע שחל בו תשעה באב (ס"ב סק"ב).
- יא. ומיהו הבגדים שמלפפין בהם הקטנים לגמרי מותר לכבסן (ש"ע שם). ונהגו להקל אפילו בבגדי שאר קטנים (ש"ס). ובלבוש משמע דהשיעור הוא עד בני ג' ו' שנים אבל הפמ"ג (ב"א סק"ט) כתב דמדברי הב"י ד"מ משמע דכל בגדי קטנים מותר ואפילו אם הגיעו לגיל חינוך.
- יב. ולענין מעשה אין להקל בקטן בן שש שהגיע לחינוך, אלא אם כן נתלכלכו בגדיו

הכלית התקנות לזכר החורבן שיתעורר הלב להרגיש בצער

שיורא מיצר דוואג על חורבן בית המקדש

הנה עומדים אנו בימי בין המצרים שנעדרו והתייחדו לעורר ולהתעורר על צער חורבן עיד הקדוש והמקדש, שאירע בימים אלו לפני קרוב לב אלפים שנים. נעלה הדבר מעל כל ספק, שכל אחד ואחד בדרכו הוא – זה בכה וזה בכה – עושה את ההשתדלות שלו להשתתף בצער ולמעט בשמחה עד כמה שידרו מנעת.

גם בספרי ההלכה התבארו כמה וכמה דינים המיוחדים לימים אלו שבין שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, אם מצד ההלכה ואם מצד המנהג כגון מה שנמנעין מלערוך נישואין ולשמע כלי זמר, כמו גם מיעוט בשאר כל דבר שגורם ומביא לידי שמחה. וביותר החמירו מראש חודש אב והלך בהלכות ומנהגים שנעדרו לגורם לצער הגוף בפועל ממש, והכל בכדי לשבר את הלב ולהביא את האדם לידי צער על הבית הגדול והקדוש שחרב. אבל זאת עלינו למודעי, שהמצווה החייבת להצטער הוא לא עניין שנועד לימים האלה בלבד, אלא הוא חיוב גמור שחל במשך כל השנה כולה, כנפסק בסימן הראשון בשולחן ערוך (ש"ע ס"ג) "ראוי לכל ירא שמים שיחא מיצר דוואג על חורבן בית המקדש", ועוד כמה הלכות ערוכות שהצטוונו לעשות בהם זכר לחורבן הבית (שולחן ערוך סימן תקס"ג). כגון החובה לשייר אמה על אמה בלא סיד, והלכות המה הינם הנהגות יסודיות שמקיפות את האדם למשך כל ימיו ושנותיו על פני כל תקופות השנה, לא רק בימי בין המצרים, אך בכל זאת נשתנו אלו הימים לרעיוות, היות שאמרו ח"ל (ירושלמי יומא ה.) שכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו, נמצא שכל שנה ושנה שעדיין לא נבנה בית המקדש כאילו נחרב שוב. וממילא עתה בימי בין המצרים הוא הזמן שבו מתרחש החורבן פעם נוספת ומלבד הצער הקבוע ששייך בכל השנה בזה שעדיין עומד הבית המקדש בחרבוננו, הרי שנוסף על כך צער חדש, כפול ומכופל, עם הגיע עלינו שוב הזמן ותקופת השנה שבו אירע החורבן בימים ההם.

לישועתך קווינו כל יוים

ובהשיל על לב נראה כי מדי יום ביומו מוקפים אנתם במצוות רבות, שכל מטרותם הוא רק העניין של השתתפות בצער החורבן. גם בתפילותינו מבקשים אנו בכל יום, לא פעם ולא פעמיים על עניין הנאולה ועל שוב ה' לציון ברחמים לביתו ולהיכלו. אך האמת צריכה שתיאמר, שאם את נתבונן כמה מוח ומחשבה אנו מקדישים כל יום לצורך זה, הרי שבזוהי וכלימה תכסה את פנינו, הנו אכן אוטרים את אותם התפילות בפה מלא, ואף מקיימים בפועל את אלו המצוות הלכה ולמעשה, אבל הכל הוא רק כמצוות אנשים מלומדה, ללא מחשבה התבוננת יתירה.

הנה בכל יום ערב ובוקר וצהרים מבקשים אנו בתפילותינו: "וירושלים עירך ברחמים תשוב", "את צמח דוד עבדך מרהר תצמיח" – ומצפים לך לישועה, "ותחיינה עינינו בשוּבך לציון ברחמים". אותו העניין הוא גם בברכת המזון, שבו אנו אומרים: "דחם נא ה' אלוהינו על ישראל עמך ועל ירושלים עירך ועל ציון משכן כבודך וכו'", וכן על זה הסדר עוד ועוד.

כך גם כל מאורעות חיינו של האדם שהם טובים ומקפים בעינינו שנעודו לעורר את זיכרון החורבן, וכדאמרו בגמרא (בבא בתרא ס':) וכן נפסק בשולחן ערוך (סימן תקס'): "סד אדם את ביתו סכיד ומשייב בו דבר מועט, אמה על אמה כנגד הפתח עושה אדם כל צרכי סעודה ומשייב דבר מועט, שנאמר (תהילים קל"ה) 'אם אשכחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי, מאי על ראש שמחתי? זה אפר מקלה שבראש חתנים במקום תפילין', שנאמר (ישעיה ט"א) 'לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר', וכל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה שנאמר (ישעיה ס"ד) 'שמחו את ירושלים'.

כך גם נהגו עלמא שהחתן שובר כלי מתחת חופת משהו גנינתו, וגם דבר זה הוא זכר לאבולת ציון וירושלים וכדכתב הרמ"א בשולחן ערוך (ש"ס) "ויש מקומות שנהגו לשבר כוס אחד שבע ברכות והוא מנהג נהוג במדינות אלו שהחתן שובר הכלי שמברכין עליו ברכת אירוסין (כל"ט) וכל מקום לפי

מנהגו". הוסיפו על כך בני ירושלים – עיר הקדוש והמקדש – וקבלו על עצמם בניויות אריות, שלא להשמיע כמה מיני כלי זמר בסעודת נישואין, כי איך ימלאם לבם לשמוח שעוד הם קרובים אל ההלל. כך גם אמרו בגמרא (ברכות לא. וכן הוא בש"ע ש"ס): "אסור לאדם שימלא שחוקו פיו בעולם הזה, שנאמר (תהילים קכ"ב) 'אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה, אימתך, לבואך שיאמרו בנינו הגדול ה' לעשות עם אלה, אמרו עליו על ריש לקיש שמימינו לא ימלא שחוקו פיו בעולם הזה'".

התנבות היצר בתקופת עקבתא דמשיחא

ברם אותו מלך זקן וחסיל – הלא הוא היצר הרע – אינו שוקט על שמריו, השקט לו יוכל כאשר הוא רואה את בני ישראל מתאבלים על חורבן הבית, עיניו צרות מלאות כיצד יזכר בני ישראל לחזות בשמחת נועם ה', כאשר יבא המלך שוב להיכלו, ובעת שיהיה שמחת עולם על ראשנו, על כך הוא מנסה בכל דרך למנוע זאת מאתנו בכדי שלא נזכה לזה. וידע הוא היטב מה שאמרו ח"ל (תענית ל') "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה, ושאינו מתאבל על ירושלים אינו רואה בשמחתה", וכדרכו כסל למ, הוא הפך שהחליה לא נרה בין אלו שזוכים ורואים בשמחה העתידה ח"ו.

בפרט בתקופה זו של עקבתא דמשיחא עת אשר כבר נשמעים פעמי משיח וקרובים אנו להיאול. מביד הס"מ את כוחו לאין שיעור ולאין ערוך, מרגיש הוא כי קרוב יום ה' ומגיע זמנו להיבטל ולהלוק מן העולם וכדאמרו ח"ל (סוכה ב.) "לעתיד לבא מביאו הקב"ה ליצר הרע ושוחטו". על כך נוקט הוא במידה מנוגה של "גם לך לא יהיה (מלכים א' ג ט"ו), אם אני לא אזכה לשמוח בשמחה הגדולה, אף לא אתן לאחרים לשמוח שם. לצורך זה הוא נוקט בכל מיני התבולות שבידו, בכדי למנוע מעטרת תפארת ישראל לזכות למראה הגדול הזה.

ובלבד שיכונן את לבו לאביו שבשמים

על כך אחי ורעי, בואו נא ונתחזקה בזה העניין, חייבים אנו להשקיע ולחשוב מחשבות כיצד אנו יכולים להתאבל באמת על חורבן בית מקדשנו, ולא חלילה כיצד ניתן למצוא היתרים כאלו או אחרים. על כל אחד ואחד להתחזק בזה כפום דרגא דליה ועד כמה שידו מגעת, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכונן לבו לאביו שבשמים. אי לכך ישתדל למעט עד כמה שידו מגעת מלהתנהג באלו היתורים, ובה יטה את שכמו להרגיש בצער השכינה וירושלים, כי זהו העיקר והמטרה שלשמה תקנו ח"ל את תקנות אלו.

כך גם בכל אימת שעומד להתפלל, אל יעמוד אלא מתוך כוונת ראש יתן את לבו לכוון כראוי. ובפרט בהגיעו לברכות העוסקים בפני החורבן והבקשה על הנאולה העתידה, שם יכונן בכל נפשו ובכל מאודו לכאוב את צער השכינה, על הבית הגדול והקדוש שחרב, ויעודר את הצפייה לנאולתו ופדות נפשנו במהרה בימינו.

זהו הדרך שיבור לו האדם ויתנהג בהם תמיד, אבל גם אם עדיין לא הגיע לכלל הרגשה זו, אל ייחפו חלילה להתייאש, אלא יתמיד במעשיו הטובים עד שמתוך כך יתעורר לבו לעבודתו יתברך שמו, לכאוב ולהרגיש את הצער, כלשונו של ספר החינוך (מנחת ח"י) "כי אחרי הפעולות נמשכים הלבבות".

הוראה בבנינו ושמתו בתקוננו

כמוכבן, שיהיה עם כל הפעולות והמעשים ראוי לנו לבסס ולחזק באמתת אומן את הצפייה לביאת המשיח ולבנין בית המקדש במהרה בימינו. שרתי באמונה בביאת המשיח הנה אהד מן ה"ג עיקרים "אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא". וכפי הידוע לנו ממרן החפץ חיים זצוק"ל שהיה יושב ומצפה בכליון עיניו לביאת המשיח, וכדרך שראינו אצל הרבה צדיקים שהיה לבם יוצא מנמנעים לביאת המשיח ולבנין בית המקדש. אכן בזכות זה ששתדל בכל כוחנו, עד כמה ששידו מגעת, לעורר ליבנו לבכות ולהצטער בחורבן ירושלים ובית מקדשנו, נזכה בקרוב בימינו שיתקיים בנו מאמר הכתוב (צפניה ג') "בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר ה', ונזכה לראות עין בעין את ישועת ה', כי עין בעין יראו בשוב ה' ציון, פצחו רגני יחדיו הרבות ירושלים כי נחם ה' עמו גאל ירושלים (ישעיה נ"ב).

על דרך הרמז פירש הר"ק רבי דוב-בער זצוק"ל המגיד הגדול ממעורר: 'כל רדפיה' כל רודפי-ה' הרוצים להשיג דקות ה' וקרבת אלקים חיים - השיגה בין המצרים, שהוא הזמן המסוגל ומוכשר מאוד לאיש החכם והמבין המתגבר על ההסתרה וההחשכה, ודבק בפנימיות סגולה ימי 'בין המצרים/התעלות יותר בנקל ולקבוע עצמו בקביעות איתן ברדיפת השם יתברך ויתעלה להתקרב לשכינה ולעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו.

וה לשונו הו' של הר"ק המגיד מקוונץ זצוק"ל בספרו "עבודת ישראל" פרשא דידן [מסעי ד'ה ונה פסיה:] "פרשה הזאת נקראת תמיד בין המצרים שהם נחשבים כ"א יום כמו שפירש רש"י [איכה א.ג.] וכו"א יום וכו"א לילות הם מ"ב כנגד מ"ב מסעות שצריך לעבור בין המצרים בכמה מסעות לחקן הכל ולעבוד את ה'."

"הגם שהזמן גרמא להיות עצב ונאנח על חורבן בית ה', עם כל זה יש לחזק את עצמו, ולטהר לבבו ולעבוד ה' בתורה ותפלה בשמחה בפרט בשעת אמירת שירות ותשבחות."

"ולהבין זה על פי משל ומליצה, מדרך מלך בשר ודם שיש לו כל מיני טוב ומיני שמחה וגם מנגנים בתוף ומחול וכנור ועוגב. - ובדאי כאשר טוב לב המלך והוא שרוי בשמחה אין מן הצורך לו אל המשוררים והמנגנים בקולי קולות כי בלאו הכי יש לו שמחה לב."

"אכן כאשר לפעמים בא עת עצב ויגון ממקרה אשר הקרה, אז יקרא הפורטם על נבל לשירים ולתזמורת לשמח לבבו ולהצהיל פנים."

"וכן הנמשל ודוגמא בכיכול אז קדושתו יתברך, שבדאי משרתיו בריעי מנגנים לו ומקלסים שמו. - רק בזמן שבית המקדש חרב יש עצב בבתי בראי, אז גריכים מי אשר ה' בליבו להתחזק ולכנס אל בתי גוואי, ולהפשיט עצמו מכל מיני עצבות, ולשמח כבוד המלך ולומר לפניו: אתה מלכנו מעולם וגם עכשיו, ותמלך לעולם ועד, והכל כאין נגדך, 'עלנו מושיעים בהר ציון' [עובדיה א.א.] ויאיתו כל לעבדך, ויתנו לך כתר מלוכה" ע"כ.

ובספרו "תולדות אדם" פרשא דידן כתב [מסת ריש ד"ה ויאית] וזלה"ק: "זאת ידוע כי הימים שבין המצרים הם ימי צער, והם בחשכות גדול מחמת התגברות כח הרע שבימים האלו, ומאוד צריך האדם להתגבר בזה הזמן."

וכ"א יום שבין המצרים מכוונים נגד ה' יום שמדאש השנה עד שמיני עזרת. והמתקן את נפשו בל"א יום שבין המצרים אז יוצא לזכות בימי הדין ה"ל כי כבר תיקן כל הצריך לו, ואין עוד לירא מיום הדין, כי הימים נרפכו לרצון ולרחמים" עכ"ל"ק.

- > * < -

רבים וטובים משלומי אמוני בית ישראל היו נוהגים בימי 'בין המצרים' להתכנס יחדיו לאמירת תיקון חצות, להתיישב על הארץ ולקונן על חורבן בית אלקינו. כנודע ממנו קהילות רבות שבישראל, ובפרט בירושלם עיר הקודש והמקדש ה', שבה נהגו ציבור גדול וכבד להתאסף יחדיו מדי יום בצהרי ימי בין המצרים לאמירת תיקון חצות בכמה בתי כנסיות וביניהם בבית הכנסת המפורסם "ישועות יעקב" שבפאתי 'מאה שערים' בירושלם.

בית הכנסת העתיק היה מלא מפה לפה, 'ברב עם הדרת מלך' [משלי י. כח] וברוב אהבה ואניה. כשעל הארץ היו יושבים גוונים וחכמים 'קנים משער שבת' [איכה ג. ד.] נקיי הדעת מהרהר ויווה של ירושלם של מעלה. ישישי הדעה מתאבלים לצד בני התשובה תלמידי חכמים בעירי'ם 'בחורים תהו'ן נשאר ועל אהבה ה' יג] ואף תינוקות של רבן. וכן הרבה מבני ירושלם אנשים פשוטים וישרים העוסקים במלאכתם ועבודתם שבשאר ימות השנה לא היו קשורים לזה, בימים אלו עזבו את כל מלאכתם ועולים ובאים שמה - כולם נקבצו יחד בישורון מלך, מתכנסים לקונן על מקדש מלך עיר מלוכה, ועל עם ה' שפלה לחרב.

וכל מי שזכה להשתתף באותה התעוררות עצומה, יעיד שמעמד זה נחקק בעצמותיו, כאשר היה המחזה לחרדת קודש.

וכן העיד לי מודנו הגדול רבי זונדל זצוק"ל בעל 'אור החמה', שכן היה המנהג מקדמת דנא בהיכל הישיבה הקדושה 'עץ חיים', שבה היה לומד בצעירותו, שכל הרבנים התלמידי החכמים ביחד עם מרנן ורבנן ראשי הישיבה הגדולה היו מתיישבים לארץ לאמירת תיקון חצות. - ומנהג זה מוחזק בידיהם עוד מעת ששכנה הישיבה הקדושה בירושלם העתיקה שבין החומות. ונעשה בזה התעוררות לב גדולה לתשובה ותפילה ולקרבת אלקים חיים כשהיו מתגוללים בעפר קרנם סמוך גוראה לבית הגדול והקדוש שניתן למשיסה רח"ל בעת שבאו גוים בנחלתך.

והיה ניתן לחוש במוחש ממש בעת שנשאו קולם בבכיית אותם קינות נשגבות: "על היכלי אבקה יוסם ויליה, ולתפארת ציון עיר המהללה. כפי תמיד על החרבן פנמים ארץ צבי ירושלם וכו'."

ויהיה מוז דכירנו כד הוינא טליא, שהיו מאספים באסיפת עצרת מיוחדת לתלמידי תינוקות של בית רבן שבוותם העולם קיים [שבת קטז:] לומר

בצהרי היום של בין המצרים תיקון חצות בניגון ובנעימה, בצוותא חדא עם רבותיהם.

באותם שנים שלמדתי בתלמוד תורה הגדול' תורה ויראה' שבירושלם קרתא דשופריא, בימי בין המצרים היו התלמידים מתאספים עימנו התלמידים למעמד 'תיקון חצות' במתינות והתעוררות רבה, בחליצת המנעלים ובישיבה על הארץ. פלגי דמעות היו נובעים העיניים בראותנו את הרבנים הגדולים יקרי קרתא דשופריא מורידים כנחל דמעה, ביניהם היו הגאונים הצדיקים: כ"ק אאמ"ר זצוק"ל בעל 'מעדני השולחן' ששימש באותם שנים כר"ם בתלמוד תורה, הרב רבי יעקב רוטמן, ובנו רבי אברהם הרב חיים כספי שעורר

כל רדפיה [רודף-יה] השיגה בין המצרים

"גלגלה יהודה מעני ומרב עבדה היא ישיבה בגוים לא מצאה מנוח כל רדפיה השיגה בין המצרים" [איכה ג.]

מאוד בזה, והרב רבי מרדכי חעשין, והרב רבי חיים יעקב יעקובזון [שהגיע סוף עין חיים] והרב רבי יעקב טוהנתיים זכר צדיקים לברכת, ועוד תלמידי חכמים ורבנים רמי מעלה.

אי אפשר לתאר את גדול הרושם שנחלק בלבבות לידי טוהר תינוקת של בית רבן מאותו מחזק, שהיה בו כדי לזעזע ולחרוט עמוק בנפש הילדים הרכים את עומק משמעות חורבן הבית וקרבת אלקים העצומה שבבניה על צער וגלות השכינה.

[גם כיום ישנם תלמידי תורה המהדרין בקיום מנהג קדוש זה, וכן נוהגים אנו בתלמוד תורה דידן "טוב ירושלם" שבעיל' בית שמש י"א].

על דרך שמצינו ב'פסיקתא זוטרא' [לחק טוב אסתר פרק ה.] על תחינת תינוקות של בית רבן בעת הגוריה: "צעקו צעקה גדולה ומרה, ואימתם געוהו כפרות מבחון, ובניהם כנגלים מבפנים ועלטהו צעקתם כשתי שעות בלילה. - באותה שעה נתגלגלו רחמי הקדוש ברוך הוא והעביר החותמות וקרע את האגרות, וגדע קרן רשע וכל, בשביל הבל פיהם של תינוקות של בית רבן, וכן הוא אומר (תהלים ת. ג.) 'מפי עוללים יונקים יסדת עוד' ע"כ.

והיינו טעמא, כי בימים הללו הוא הזמן היותר מסוגל ומוכשר לכך, להתקרב אל ה' ולהתעלות בעבודת השם יתברך, בימי חורבן הבית וגלות השכינה ישראל. ולכן יש להשתדל בימים אלו לומר 'תיקון חצות' גם בצהרי היום כאשר כתב רבינו האר"י הקדוש [ספר פיר עין חיים שער הג שבועות פ"א]. והובאו דבריו להלכה ב'משנה ברורה' [שלהי סי' תקנא סי' קג] וז"ל: "בכוונת האר"י כתב שיתאבל בימים ההם אחר חצי היום ויבכה כמו חצי שעה" עכ"ל הורה.

[הגם שבדבריו אספר שבאותה חצי שעה יאמר תיקון חצות וזקא, עין פיר בזה בעה"ת בספר 'טיב הנחמה' סאמר' כל הודפה הטיחה בין המצרים ע"ש].

ועיינו הרהרות כיום שלדאבון לב ברוב מקומות כבר נהפך מנהג זה בגדר 'מת מצוה', ומעטים הם יראי ה' 'רודפי-קה' האומרים אותו.

וזכרנו שלפני כמה שנים רצה הרב הגאון רבי רפאל סלוביצקי זצ"ל לחדש את מנהג ירושלם נעלה זה, וטרה לעורר את הציבור בדבר, ואף פרסם על כך מודעה בבית הכנסת הגדול "זכרון משה". אך למעשה לא צלחה יוזמתו, כנראה שהתגבר הסט"א להפריע בסתימת הלב רח"ל, מחמת עוצם התעוררות התשובה והקדושה העצומה שבמעמד גורא הוד זה.

אכן כיום ב"ה כאשר דרא בזה, ומתקיים מנין גדול בבית המדרש הגדול 'זכרון משה' מדי יום בבין המצרים בזמן מנחה גדולה, ורבים המשתתפים בו לאמירת 'תיקון חצות' בהתעוררות לב ונפש, כידוע.

טיב מעשה נאה מסופר בניגון זה, על מרן הגדול רבי יוסף חיים זונגפעלד זצוק"ל, מרא דארעא דישראל, שהיה כידוע לוחם כארי כנגד השוללם [מ"ב] שהקימו תנועות שונות בירושלם.

פעם נשאל על ידי מנהל השולע הראשון שנוסד בירושלם על מה יצא הקצף כל כך כנגד השוללם, ולמה הוא יצא הצנן במלחמתו כנגדם הרי הם לומדים שם תורה ומתפללים בכל יום, ואף משתדלים לדקדק במצוות כראוי, אלא שהם 'דק' מוסיפים כמה לימודי חול של שפת העמים ושאר חכמות כדי להעשיר את הילדים ולהרחיב ידיעותיהם בהכרת העולם, ועל מה מלחמתו נסובה בעני התעצומות כנגדם?

השיב לו רבי יוסף חיים בתכמה, שתלמוד תורה של תשב"ר הטהורים צריך להיות מיוסד לתכלית ולמטרה שבשיגדלו התלמידים יידעו לקונן כראוי ולומר 'תיקון חצות', והרי בשולע שלכם בודאי לא יתחנכו התלמידים לכן... וסיבה זו כשלעצמה כבר ראויה ומספיקה כדי שאצא במלחמתי מלחמת מצוה כנגד המוסד המבטל מנהג קדוש זה, ושאר מנהגי ישראל משורשי גבוה ועליון. - ואכן הוכיח סופר על תחילתו, שמכל אותם נערים וילדים שנשלחו ללימודם באותו שולע ושכיכזו, בן, רובא דרובא נפלו לבאר שחת ובסופו של דבר פרקו מעליהם עול תורה ומצוות, ורחם ה' על בנים תועים.

ומה מאוד גדולה זכות זו של העבודה עם התלמידים לזכירת ירושלם וההתאבלות על חורבנה, שבשכימה נוכח בעגלא לראות עין בעין בשוה ה' את שבות עמנו, ואז יגל יעקב בישח ישראל, אמן.

- > * < -

העולם מספרים על אחת העיירות שנקלע לשם אדם בשעת לילה מאוחרת לאחר חצות, וכשכנס להיכל בית הכנסת | הפך בעפוד הבא <

סיפורי השגחה פריטי שגשגו לעצרת ע"י הקוראים

'בדרך שאדם רוצה לילך בו מוליכין אותו'

לפני כמה שנים קבלתי על עצמי בעצת הרב גמליאל שליט"א להתפלל שלוש תפילות ביום ובמניין. קבלתי על עצמי את הקבלה הזו ויהי מה!!! סדר היום שלי השתנה. אני מתנהל לפי התפילות והמניינים.

אבל יום אחד מצאתי את עצמי שוכב במיטה בשעה שלוש לפנות בוקר ומהרהר לעצמי אם התפללתי תפילת ערבית או לא? רוצה להאמין שכן. מריץ את סדר הערב עד לשעה זו וקולט שלא התפללתי ערבית. החלטתי לא לוותר ותלשתי את עצמי בכח מהמיטה למרות העייפות הגדולה ונסעתי לשטיבלך הרמ"א בבית שמש, בתקווה שיהיה שם מניין, אבל מלבד שני 'הומלסים' (מחוסרי בית) שישנו על הספלים לא מצאתי איש. המתנתי כחצי שעה קיוויתי למניין, אך לשווא.

אמרת בליבי אם כבר קמתי והתאמצתי לעמוד בניסיון של תפילה בציבור אעמוד בו עד הסוף והחלטתי כמוצא אחרון לנסוע לירושלם לכותל המערבי כדי לנסות למצוא מניין, במחשבה שבכך אעשה את מירב ההשתדלות האפשרית, ואם איעלץ להתפלל ביחידות, לפחות יהיה זה סמוך למקום המקדש. הלכתי לרכב ופתאום עוד לפני שהספקתי להתניע, קבוצה של בחורים ירדו ממניבוס והכריזו "מעיריב מעיריב!!!"

הייתי המום מהמחזה לא בטוח אם אמת הדבר או שמא אני חולם בהקיץ.

הסתבר שהבחורים חזרו מטיול מטעם הישיבה והרבי אמר להם להקפיד על הידור ההלכה שלא יתפללו במנייבוס או בעצירה על אם הדרך, כי אם בבית כנסת בלבד. לכן באו לשטיבלך להתפלל בבית הכנסת, הפלא הוא שהיו בתי כנסת רבים בדרך, והם יכלו לעצור שם אבל הקב"ה שמע תפילתי ושלח אותם באופן מיוחד עד אלי כדי שאזכה לתפילה במניין!!! בעל המעשה:ב.ש

העניין לזכות את הרבים בספור של השגחה פריטי מוזנן לשלוח אל ר' שפחה סטאלס

0526517922 :טפס

או ל: o.y.wines@gmail.com

הגדול נתגלה לעינינו מחזה מפליא ומתמיה, עמדה שם חבורת אנשים גדולה שהיו מרקדין ומקפצים בעליצות שעה ארוכה לקול צלילי נגן במגלתיים ובתופים כשבצידי המאורע הגדול ערוך בהדר שולחן מלא וגדוש במגדנות ומשקה לכבוד הנאספים משל היתה זו שמחת ינשוואין...

האורח דגן שלא הבין פשר דבר, על מה ולמה נתגנת אותה חינאג ניגש לאחד מבני החבורה ושאלו: לשמחה מה זו עושה? ואיזה מאורע משמח אידע הלילה בעיירה זו? השיבו האישי, שאין כאן שום מאורע מיוחד היום, אלא שהוא מנהג הנהוג מקדמת דגא בעיירה זו מידי לילה בלילה...

הוסיף האורח ושאל: אולי תואיל בטובך להטעים ולהסביר לי מאיזה סיבה הונהג כאן מנהג זה, ולכבוד מה הנכם מתוועדים בשמחה הגדולה?

האישי נענה ברצון והשיב בפשטות, אין כאן איזה מאורע מיוחד, לא גם ולא מופת גדול... אלא סיבת הרקידה היא לציון ענין מסוים הנקרא: 'חורבן בית המקדש'...

למשמע הדברים גברה השתאותו של האורח, ואף הוציאתו משלוות נפשו, הוא לא נח ולא שקט עד שחיפש ומצא את מקום מגוריו של 'וקף העיירה, ישיש בין יותר ממאה שנה... והחל לחקור ולדרוש ממנו פרטים שונים מוזכרונ אודות 'מנהג' המנהג זה, מתוך מטרה לעמוד על שורשו של דבר, ולהבין כיצד הגיעו הבורים הללו לעשות ריקוד ומחול לציון חורבן בית המקדש...

מרום שאלות וחקירות שהעלה האורח נאלץ הזקן לאמץ ולרענן את זיכרונו מימי נעוריו, עד כי נזכר כי אכן אין מנהג זה בא אלא מתוך השתלשלות עניינים חמורה שבמשך השנים שכחו בני העיירה לגמרי את עיקר יסוד 'המנהג', שכנראה נוסד מתוך מטרה הפוכה לחלוטין. וכה סיפר אותו זקן:

בימי קדם היתה כאן בעיירה הקטנה שלנו קבוצה מצומצמת של עובדי ה', שהיו גבוהים משכמם ומעלה, בני חבורת קודש זו היו קמים בחצות הלילה לעריכת 'תיקון חצות' מתוך בדי והתעוררות רבה מאוד, ושפכו דמעות כמים על חורבן הבית ועל גלות השכינה וישראל.

חלפה תקופה, ואט אט החלה עבודת בני חבורת קודש זו להיוודע גם לשאר אנשים שבעיירה שרצו אף הם להצטרף עמם, ולקיים בעצמם דבר גדול זה של עריכת 'תיקון חצות', והתחברו גם הם עמם. לאחר שאותה חבורה גדלה והתרחבה, ונוספו בה אנשים שונים שלא היו בדוקא בעלי מדרגה כמו 'מיסיד' החבורה... אך טבעי היה הדבר שברבות הימים החולט שמן הראוי להגיש לפני המשתתפים לאור המעמד הגדול והמאמץ הקשה כיבוד קל של מגדנות כדי להשיב את נפשם לאחר עריכת עבודה גדולה זו. בהמשך צירפו להם בני העיירה גם כוסית י"ש 'למשקה לחיים' - כדי להתחמם בה בלילות החורף הקרים. ומאחר ולא מצאו בה בתקופת זו שום פסול וטעם לפגם החלו החושבים להביא בקביעות 'כיבוד' רב ונכבד לציון בני החבורה.

חלפה תקופה נוספת והנה עלתה על השולחן הצעה לחיזוק החבורה... והיא: שלאחר שתיית הלחיים יצאו כולם יחדיו במחול וריקוד נלהב בשיירי נחמה ותקוות הגאולה כדי שיתחממו הלבבות ויתעודדו הרוחות לחיזוק הציפייה לנאולה. - הצעה מחודשת זו נתקבלה פה אחד, ובני החבורה התרגלו גם למנהג המשקה עם הריקודין שלאחר 'תיקון חצות'.

אך טבעי היה הדבר, ששמועת המחול בעריכת השולחנות עם המשקה התוסס והריקודין התפשטה לה חיש מחר והגיעה לאוני ההמון, ואילו כמובן לא אבו 'לוותר' על שמחה מעוננת שכזו... ומיני אז לא פסחו על אותו מנהג יקר להגיע אחר גמר התיקון חצות לטעום ממניי התרגימא הטעימים ולשתות כמה כוסיות משקה, ולצאת בריקוד הנג, כמנהג המקום...

כך הלכו והתרחבו להם מעגלי הריקודים במשך שעה ארוכה, עד שהחברים החדשים החברה הצעירים מצאו שרק דבר אחד עדיין חסר להשלמת השמחה, הלא הוא הכליזמור... לפיכך נמנו ומדו 'להשלים את האירוע כראוי לו, ולהביא גם כליזמור למקום

ה'שמחה'. - למורת רוחם וגודל צערם ועוגמת נפשם של מיסדי החבורה הוותיקים אשר כראותם את הריקודים והמחולות נאלצו בלית ברירה לעזוב את המקום כדי להמשיך בעבודת קדשם במקום אחר, ולהתנהג כמקדמת דגא באמירת 'תיקון חצות' בכוונה. - ואילו החבורה האחרת של הצעירים כראותם שהזקנים עורכי 'חצות' עזבו, המשיכו הם רק את מה שהפץ ליבם... במנהג שתיית י"ש וריקודים בלבד. ואף הנחילו מסורת זו לבניהם אחריהם בורים וריקים כמותם שגם הם המשיכו להחזיק במנהג אבותיהם בידיהם ולא ידעו יותר רק זאת שהשמחה נסובה לציון חורבן בית המקדש...

את טיב זה המעשה רגילים היו בעלי המוסר לספר באריכות כדי לתדד את גודל הצורך 'לחיות' את אבלות חורבן בית המקדש, מתוך התבוננות ומחשבה בהתעוררות ובכוונה. ולא להסתפק בקיום העניינים החיצוניים גרידא. שלא באו אלא לעורר את הנפש הפנימית של האדם. כידוע שאחד הפעולות נמשכות הלבבות והאדם נפעל כפי פעולותיו, כמו שייסד לנו בספר החינוך פרשת בא (סנהט טו ע"ש). - שאלמלא כך הרי אין ראו חוקים מאותו תיאור של עיירת הבורים... כך שבהתיישבותו על הקרקע נוכל להיות עסוקים רק בסידור הכיסא הנמוך, או הכר שיושבים עליו, [או השליכת המבטקע...]

[על פי פ"ט פ"ב פ"ב חנוכה המיוחד לימים המקדשים הללו של 'בין המצרים', עיין שם עוד באורך.]

- > * < -

בספרה"ק 'חובת התלמידים' (פרק רביעי) מביא המחבר הרה"ק מפאסנצנע זצוק"ל ה"ד טיב מעשה נפלא, והל"ק (בקיבור); 'מעשה בסגדלר יהודי עני בארץ ישראל שדד על אם הדרך, כל פרנסתו היתה סן העוברים ושבים וכו'. למדן לא היה האישי, אבל כפי יכולתו גם ביום וגם בלילה כל שעה שהיה פנוי למד והתפלל לה'. ויש אשר תתעורר נפשו ותתלהב מאוד להתפלל ולהשתתף לה באין מפריע וכו'.

'ויחי כאשר שבת כל עובר אורח ונפסקה גם פרנסתו הדחוקה, יצא אל היער להתפלל אל אביו שבשמים. וישא עיניו למרום ויאמר: אגא ה'! עוד קודם שבראת עולמך בחרת בנו להיות בניך, ובעדיך הקרובים אליך וכו', ומאז הסתרת פניך מאתנו תקפו עלינו כל

כך צרות רבות הן בעינינו הפרנסה והן בשאר עניינים וכו'. ריבוננו של עולם לא עלי בלבד אני מתפלל, רק על כל בניך בני ישראל, אב הרחמן! איך עזבת את בניך בעולם וכו'. קרב אותנו והתגלה לנו, רחם עלינו, פדה אותנו, ושלח לנו את משיח צדקך עתה, ונעבדך ביראה ואהבה כאשר לבבנו משתוקקים'.

'ויחי כי הרבה לבכות ולהתפלל וייעץ, ולא היה לו במה להשיב את רוחו אליו מן הצום ומן הבכי, ויתעלף. והנה הריח ריח טוב חזק מאוד, ותשב אליו רוחו מעט, וירא והנה פרח יפה מאד וממנו נודף ריחו הערב. ויתחזק ויעמוד ויקצור את הפרת, ואין לביתו להשיב מעט גם את נפש אשתו ובניו בור'.

'ויחי בדרך, והנה מרכבה נוסעת ובה יושב אדון אחד, ותעמוד המרכבה ויקרא אליו האדון: שמע לך עני למה לך פרח כזה? תנה אותה לי, ואנתה את שכרך וכו', וימכור האישי את פרחו בעד הלחם ויזן אל ביתו שמוח'.

'ויחי בלילה, וירא את אביו בחלומ, והנה קורע את בגדיו צועק ובוכה ומכה על ליבו, ואומר: דע לך שתפלתך אשר התפללת היום ביער עלתה ברעש למרום וכל מלאכי רחמים התעוררו וצעקו אל ה' עד מתי לא תרחם על צאנך וכו', וכל התפילות שהתפללו ישראל מאז ולא עלו, עתה עלו ועוררו רחמים מבעל הרחמים לגלות את הקץ! ויצא הכרוז: כיוון שאתה בתפלתך קרבת את הקץ, לכן יתגלה לך הפרח אשר בו הכוח להחיות את המתים. (מכנבאר במדרש קהלת רבה (פ"שא ה, ה) שיש עשב של תחיית המתים ונתגלה לאיש אחד, עיין שם) וכו'.

'מלאכי עלינו ונשמות הצדיקים שמוח, ורעש גדול

ויללה נעשה אצל השטן וכת דיליה, מה יעשו מעתה. ויתיעצו לרמות אותו, ולטיול את הפרח הזה מידך, וזה האדון אשר קנה מסך את הפרח שליח השטן היה, שהתנגב לחטוף את הפרח של תחיית המתים'.

'ועתה, איז ואבוי בני, לא לך לבד הרעות רק גם לכל ישראל, אף הקדוש ישראל, הכל היה בידך גם האבות גם הנביאים וכל הצדיקים אף המשיח בידך היה, ואת הכל בעד כיכר לחם אבדתו - השטן וכל מלאכי הבלה עתה שמומים ועליו צווחים ומהללים. בושים ובוכים אנחנו כולנו, וכולם צועקים ועליך שואלים מי הוא האישי אשר את כל אלה החריב ואת אור הקדושה כיבה? וכו'.

ומסיים שם ה'חובת התלמידים' את טיב הלך מוסר המורם מסיפור נורא זה, שבסופו של דבר נדחק הקץ ונחטפה השעה הטובה. וזה"ק: 'ועתה בחור ישראל! דואג אתה הרבה על העני הזה, שאבד והפסיד את כל הקדוש והצדיקים וביאת המשיח בעד דבר של מה בכך. - ואם עליו תדאג שלא היה לו לעשות אחרת כי לא ידע שנסיון לפניך, איך לא תדאג אף תקצוף עליך, שתדע שתמיד עומד אתה בניסיון, ומכל מקום לפני כל דבר קטן תכרע ולא תעמוד בו? בידך להיות נאון וצדיק כו' ואף לגלות את משיח צדקנו! כו'.

'עורר את נפשך, רוח אלקים ישאך, ויתרעשו לגלגלי נפשך ואיברי גופך, תתאמץ ותתחזק לעבוד את ה' בחזקה: בהתלהבות אש קודש ושמחה' ע"כ ועתקת לשונו הטובה, עיין שם עוד באורך.

והלום מפורשים הדברים בספה"ק 'בית אהרן' להרה"ק מקארלין זצוק"ל (פ"שת מסדר) וז"ל: 'חיוב על כל איש ישראל, לידע ולחשוב שהוא יחיד בעולם בבחינתו. ושואו וגם איש אחר כמותו לא היה עדיין בעולם כי אם היה כבר כמותו בזה העולם לא היה הוא נצרך עוד להיות בעולם. - רק באמת כל איש ואיש הוא דבר חדש בעולם וצריך לתקן את מידתו בזה העולם שבוודאי זהו העיבור לביאת המשיח שיבא במהרה בימינו, וצריך לתקן מידותיו ותורתו השייכים להגשמה שלו, עד שיתוקן כל העולמות על ידי כלל ישראל, ויהיה איה ביאת גואל הצדק במהרה בימינו, אמן כן יהי רצון, עכ"ל'.

קל דרפיק [חז-חז] השיטה בין המצרים

-- סוף סוף -- השנה כבר נגיד סדר תיקון חצות נתקרב אל ה' נחוש בצער השכינה, ונקרב ביאת משיחנו

Advertisement for 'Tikkun Chazot' featuring a book cover and a list of features:
- סדר תיקון חצות - טיב התיקון
- ביאור על כל תיקון חצות בשפה ברורה ובניימה למען ירוץ הקורא בו
- טיב המוסר: מרקי מוסר והדרכה בעבודת ה'
- טיב הפנינים: אוצרות ופנינים דרך דרוש ורמז
- תיקון שלוש משמרות עם טיב התיקון
- להזמנות: חייגו לנו והזמנות של מסך טיב 0735-22-76-09
- >> טלפון אחד והספר אצלך ללא עלות דמי משלוח <<

Advertisement for 'Mitzvat Sfarim' featuring a telephone icon and contact information:
- מוקד הזמנות ספרים
- של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
- קו הזמנות של מכון טיב 0733-22-76-09
- יו"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173